

НЕКОИ СЕЌАВАЊА ЗА : НАУМ ВЕСЛИЕВСКИ- ОВЧАРОТ

Наум Веслиевски во 1941 год. беше бугарски војник. Во 1942 год. како војник беше дојден на отсуство и беше опфатен од партиската организација, така да по отсуството наместо да се врати во бугарската војска замина во илегалство. Колку време беше илегалец во Преспа окупирана од бугарските фашисти не знам, но во 1942 год. дојде како илегалец во Преспа под италијанска окупација. Илегално беше сместен во с. Подмочани. Во пролетта, 1942 год. Живко Стефановски, член на Реонскиот комитет, го донесе кај мене во с. Царев Двор. Дојдоа заедно во бавчата каде што имавме закажан состанок, јас го сместив во плевната /во сеното/. Во куќата не смеев да го однесам бидејќи истата им служеше на Италијаните како менза за живните подофицери /сараџенти/ и двајца војници /кувари/ кои воедно тука и пренокуваа.

Се сеќавам како мајка ми за да не видат Италијаните им носеше храна на Овчарот и Илија Спировски /кој исто така се криеше во плевната/ во плетена табла покриена, небарем ќе ги храни кокошките. Со Овчарот и Илија можев да разговарам по договорен знак бидејќи тие беа завиткани во сеио за да не може никој да ги види. Од мојата куќа другарите ги префрлив во с. Горно Перово кај Киме Кевиловски, кој ми беше тетин, а понатаму не се сеќавам добро дали од Перово заминаа за с. Покрвеник или пак се вратија во с. Подмочани.

Со Овчарот повторно се видов над с. Отешево /во подножјето на Галичица/ кога заминав и јас во Одредот "Даме Груев". Тоа беше во почетокот на мес. јуни, 1943 год. Со Овчарот бевме заедно се до формирањето на Баталјонот "Мирче Ацев".

Овчарот секогаш беше ведар и расположен а често пати и духовит. Тој знаеше дека јас се служам со францускиот јазик и кога дојдов во Одредот во шегата ми кажуваше дека и тој учел француски, му помагале

другарите Јосиф Јосифовски-Свештарот и Панде /Илија Спировски/. Во една прилика се обидов да го прашам нешто Овчарот на француски а тој ми одговори: "чекај, ќе ом, ќе ам, ќе дом". Сакаше да каже ќе оди, ќе јаде и ќе дојде. Вакви ислични случки сме имале често пати, се разбира "на француски јазик".

По формирањето на Баталјонот "Мирче Ацев" по налог на раководството на Втората оперативна зона, мене и Гоко Тапанџиевски не пратија како илегалци, јас како член на Вториот областен комитет на КПМ, а Гоко како член на Вториот областен комитет на СКОЈ. Се до заминувањето на Првата македонска ударна бригада во Егејска Македонија со Овчарот повремено се гледавме бидејќи често одев во бригадата која делуваше на теренот во Дебарца, а јас живеев како илегалец на овој терен.

Ми остана во сеќавање и овој момент: кога одредот беше нападна од Италијаните во с. Белчиште, јас се наоѓав во с. Издеглавје /во непосредна близина до с. Белчиште/. Се слушна пукање и заедно со Гоко Тапанџиевски тргнавме во правец на пукањето иако не знаевме што се случува. Пред селото гледавме како одредот се повлекува. Се видов со Овчарот и го прашав околу што беше пукањето. Тој тогаш ми рече многу жалосно дека загинал Вучко во Белчишта. Беше многу возбуден и му течеа солзи од очите. Оттогаш со Овчарот не се видовме се до ослободувањето кога беше болен и лежеше во болницата "Бардовци". Еден ден со Илија Спировски отидовме да го посетиме. Беше сам во една соба со расфрлени хартии и книги на масата. По поздравувањето седнавме да поразговараме и го прашавме како се чувствува и што прави. По оваа посета бев уште еднаш да го посетам и тоа беше моето последно видување со Овчарот.

Ликот на Овчарот ми остана во длабоко сеќавање се до денес. Беше навистина смел и многу храбар борец, талентиран војсководец и добар другар. Секаде каде што јас се движев за време на НОВ се заборуваше занеговата смелост и војничките способности. Овчарот беше херој

во правиот смисол на зборот.

Скопје, Декември, 1989 год.

Сеќавањата ги дава: *Боче Ламбеви*
носител на "Партизанска споменица
од 1941 год."